

Кой се почудилъ? Разбира се че не чифликчията.

— Е, момко, казалъ — той на Коранда: ето вече и пролѣтъ дойде; тамъ на крушата кукувица кука. Ела тукъ. Азъ ще ти запламя и ние ще се раздѣлимъ по приятелски.

— Кукувица ли? — казалъ Коранда — азъ никога не съмъ виждалъ тази красива птица.

Той се затичалъ къмъ дървото и съ всички сили почналъ да го клати. Чулъ се писъкъ, и отъ дървото паднала младата мома, но за щастие не била толкозъ ударена, колкото изплашена.

— Злодѣй! — закрѣщялъ чифликчията.

— Вие недоволни ли сте? — казалъ Коранда, като извадилъ ножа изъ пояса си.

— Негоднико, ти едва не уби дъщеря ми и искашъ още да бжда доволенъ, нали? Ти ме подлуди; махай се веднага, ако не искашъ да загинешъ отъ моята ржка.

— Азъ ще си ида, но само слѣдъ като ви отрежа носа, — казалъ Коранда. — Азъ сдържахъ думата си, дръжте и вие вашата!

— Добрѣ, — казалъ чифликчията, като си пазилъ носа съ ржка — позволи ми да се откупя.

— Добрѣ, казалъ Коранда.

— Искашъ ли десетъ овци?

— Не.

— Двѣ крави?

— Не.

— Десетъ крави?

— Не, азъ прѣдпочитамъ да ви отрежа крайчеца на носа. И той почналъ да точи ножа си на кѣщния прагъ.

— Татко, — казала дъщерята, азъ постѣпихъ необ-